

De vrouwe van Myrdin

De Vrouw van Myrdin

Cathinca van Sprundel

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De vrouwe van Myrdin
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Cathinca van Sprundel
Omslagontwerp: Carmen Ploeg
Tekstredactie: Jen Minkman
Zetwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste uitgave bij DVP september 2018
NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding

Beste lezer,

Voor je ligt de herziene editie van de *Vrouwe van Myrdin*, die een fantastische doorstart heeft gekregen bij Dutch Venture Publishing. Ik hoop dat je dit boek met net zoveel plezier leest als ik had tijdens het schrijven.

‘De Vrouwe van Myrdin’ is gebaseerd op een mythische verhalen-collectie uit middeleeuws Wales: De Mabinogion. Deze verhalen vertellen over transformaties, magische ketels, betoveringen, hoofse liefde en verraad. Alle elf zijn ze vele malen doorverteld voordat ze in de veertiende eeuw in twee manuscripten zijn opgeschreven. Naast enkele Welshe versies van Arthurverhalen, staan er ook vier verhalen in die je nergens anders vindt: ‘De vier takken van de Mabinogi’. Toen ik deze verhalen analyseerde voor mijn scriptie voor Film- en Literatuurwetenschappen, wist ik dat ik hier iets mee moest doen.

Ik ben sowieso dol op hervertellingen van mythen, sprookjes en sagen. Bij de meeste mensen doen bijvoorbeeld de Odyssee en de Edda wel een belletje rinkelen, maar de Mabinogion is vrij onbekend. Ik heb me door deze verhalen laten inspireren, om zo deze magische wereld opnieuw tot leven te brengen: op mijn eigen manier, voor lezers van jong tot oud.

Mocht je na het lezen van dit boek de Mabinogion erbij pakken (de Engelse vertaling van Sioned Davies is een goede, de Nederlandse is helaas vrij lastig te vinden) zal je verhaalelementen en personages herkennen. Omdat ik trouw wilde blijven aan de Welshe achtergrond, zijn sommige namen lastig om uit te spreken. Wanneer het

kon, koos ik voor een eenvoudiger variant, maar niet altijd. Achterin dit boek vind je als hulpmiddel een lijst met de namen en hoe je ze uitspreekt.

Ik wens je veel leesplezier toe.

Liefs,

Cathinca

Cymbran

1. De boodschapper

Tijdens elke vlucht voor mijn leven dacht ik terug aan de rit vanuit Dyfed. Mijn moeder en ik, op de rug van Faladai, tegen de duisternis uit de Andere Wereld. Hoe levensbedreigend mijn situatie ook was, die ene herinnering hield me alert. We waren die duisternis met zijn monsters voorgebleven. Als dat gelukt was hoorde ik niet te eindigen in de handen van een bende struikrovers. Na zeven jaar ploeteren was ik niet van plan mezelf om te laten brengen tijdens mijn laatste opdracht.

Waarom was ik juist vandaag op deze groep gestuit? Mijn paard vertraagde en ik gaf het een extra tik op de billen. Het was de enige taal die deze knol leek te begrijpen. Achter me hoorde ik hoefgetrappel, barse stemmen en het kenmerkende gerinkel van wapenrustingen. Ik bedwong de neiging om achteruit te kijken. Iedere aarzeling kon me het leven kosten.

Ik kneep in de teugels en vloekte. De meeste struikrovers hadden de achtervolging allang gestaakt. Die maakten eenvoudige barricades en dwongen zo reizigers om te stoppen, waarna ze de ongelukkigen hun schamele bezittingen afhandig maakten. Meestal was ik dat soort armzalige types te snel af. Met een beetje oplettendheid en boerenverstand was zo'n barricade eenvoudig te omzeilen. Meestal koos ik een ander pad.

Deze keer zat het me flink tegen. Dit waren niet de gewone

hongerige boeren die gingen stropen en roven. Deze mannen hadden paarden en waren goed bewapend. Misschien gedeserteerde soldaten of huurlingen, die maar al te graag de zakken van deze koninklijke boodschapper wilden leegmaken. Als dit tuig me te pakken kreeg, zou ik dat niet na kunnen vertellen. Ze waren vast nog niet heel lang in dit gebied, anders had heer Andras ze wel aangepakt. Mijn voordeel was dat ik licht bepakt was, maar mijn merrie zou deze galop niet lang volhouden. Zeker niet lang genoeg om bij de grote weg naar Caer Rhoslyn te komen. Het dier zweette en het schuim stond op haar mond.

Ik was er niet veel beter aan toe. Mijn korte haar plakte aan mijn voorhoofd en mijn hart bonsde in mijn keel. De wind blies mijn kaproen naar achteren en het opspattende water van de vele plassen had mijn broek doorweekt. Ik probeerde de teugels iets minder krampachtig vast te houden. Qua snelheid zou ik het vandaag niet winnen. Met een zwaardere missie had ik op een beter paard kunnen rekenen. Nu moest ik het doen met dit suffice dier. Felicitaties overbrengen naar een graaf voor zijn pasgeboren zoon viel nou eenmaal niet onder de prioriteiten van koningin Aranrod. Al was deze merrie in elk geval beter dan een muilezel, of helemaal geen rijdier. Dan was ik verloren geweest.

Een steenworp voor me maakte de weg een scherpe bocht. Aan de rechterkant werd het struikgewas minder dicht en stonden de bomen verder van elkaar af. Na deze bochten kwamen er nog een paar andere, waarna de weg de Gladysrivier zou volgen. Een plan begon zich te vormen en ik wierp een snelle blik achterom. Mijn achtervolgers leken iets verder weg te zijn. Hoeveel waren het er? Vijf? Zes?

De bocht kwam dichterbij. Ik moest nu handelen. Een andere kans zou ik niet krijgen. Ik haalde mijn linkervoet uit de stijgbeugel. Op het moment dat het paard de bocht omschoot, zwiepte ik mijn been over het zadel en sprong.

Tijdens mijn vlucht maakte ik mezelf klein, zodat mijn nek beschermd was tegen de klap. En dat was me er een. Ik miste de boom en kwam in het vochtige struikgewas terecht. De landing voelde ik door mijn hele lichaam, waarna ik verder rolde door het gebladerte. Takken en doorns drongen zich door de stof van mijn kleding. Ik

onderdrukte met moeite een kreun.

Na wat een eeuwigheid leek, kwam ik tot stilstand. Een brandend gevoel verspreidde zich over mijn ledematen. Ik was midden in de brandnetels beland. Het hoeftgetrappel kwam dichterbij en vertraagde. Was mijn merrie doorgerend tot na de volgende bocht? Ik bedwong de neiging om te vluchten. Elke beweging kon me verraden.

De seconden verstreken en ik hield mijn adem in. Het geluid van de hoeven versnelde weer. De Goden zij dank. Ze hadden me niet ontdekt. Ik liet sissend mijn adem ontsnappen. Ik bleef nog even leven. Onmiddellijk kwam ik in beweging. Ik had niet veel tijd voordat die rovers mijn paard zouden ontdekken. Hopelijk gaven ze het daarna op, maar je kon nooit voorzichtig genoeg zijn. Voorzichtigheid had me al die jaren in leven gehouden. Voorzichtigheid met een vleugje geluk, zoals nu.

Ik kreunde. Hier zou ik nog wel een poos last van hebben. Zo te voelen had ik niets gebroken, maar alles deed me zeer en ik was kletsnat. Waar de rechtermouw van mijn groene tuniek opengescheurd was, was mijn huid bezaaid met schrammen en doorns. Een dikke blauwe plek kwam opzetten op mijn bovenarm. Ik voelde elke beweging in mijn spieren. Een lok van mijn korte haar zat vast in een struik en ik trok me los. Ik kon niet voorkomen dat enkele asblonde haren bleven hangen. Ik haalde diep adem en dwong mezelf om door het struikgewas te lopen. Bewegen; ik moest bewegen, anders zou ik volledig verstijven.

Toen ik een oud wildpad bereikte, had de schemering al ingezet. Het was afgekoeld en ik voelde de kou en de nattigheid tot in mijn botten. Het vroom gelukkig 's nachts niet meer, anders was ik kansloos geweest met mijn doorweekte kleding. Niemand achtervolgde me, dus ik nam aan dat ik voorlopig veilig was. Het nadeel was dat het nu te donker was om weegbree te zoeken. Dat had de jeuk van de brandnetels kunnen verlichten. Daarnaast was er in dit grensgebied tussen Ystrad en Caer Rhoslyn weinig bewoond gebied. Dit beloofde een koude, stramme en vervelende nacht te worden.

'Je hebt het weer mooi voor elkaar, Airys,' morde ik, terwijl ik de kap van mijn kaproen over mijn hoofd trok. Als het lukte om westwaarts te blijven gaan, bereikte ik morgenochtend misschien

de grote weg.

‘Dit is je laatste opdracht,’ zei ik fluisterend, niet in staat om meer geluid te produceren. ‘Vanaf morgen wordt alles beter.’ Het leven van een boodschapper ging niet over rozen. Maar het kon erger. Het kon altijd erger.

‘Airys, wakker worden,’ zei een stem die zo lieflijk klonk als het harpspel van mijn moeder. Toch klonk de toon dringend. Ik wreef de slaap uit mijn ogen en ging overeind zitten in mijn bed. Opnieuw die stem en mijn blik ging door de kamer. Daar! Bij de haard, waarin het vuur nog smeulde, stond een vrouw. Ze droeg een jurk die telkens van kleur leek te veranderen. Ondanks haar lange, zilveren haar dat tot de grond viel, had ze het gezicht van een jonge vrouw. Hoewel het jaren geleden was dat ik haar gezien had, herkende ik haar meteen.

‘Oma!’ riep ik en ik schoot uit bed. Het liefst wilde ik haar omhelzen, maar iets in haar gezichtsuitdrukking weerhield me daarvan.

‘Ik heb weinig tijd,’ zei ze op gedempte toon. ‘Iemand heeft de slechte wezens uit de Andere wereld losgelaten. Ze hebben het op Dyfed gemunt. Je moet vluchten. Met die woorden loste ze op in het niets. Ik rende naar de haard op mijn blote voeten. Ze was nergens te bekennen.

‘Pas op voor de kinderen van Don,’ hoorde ik haar nog zeggen.

‘En papa dan? We moeten op hem wachten tot hij terug is van de veldtocht met koning Bran!’ riep ik haar na.

Voor ik oma’s vreemde boodschap kon verwerken, stormde mijn moeder de kamer binnen. Ze sloeg een deken om me heen en sleurde me mee de deur uit. Had ze alles gehoord? Moesten we echt vluchten? Ik was nog niet eens aangekleed!

Mijn volgende vraag stierf op mijn lippen toen ik gehuil hoorde. Het deed me denken aan een roedel wolven, al ging dit klaaglijke geluid recht door mijn ziel. Mijn moeders armen verstijfden en ze hapte naar adem. Er was iets goed mis. Ik knipperde mijn opkomende tranen weg. Ik was al elf. Veel te groot om nog om alles te huilen.

De duisternis buiten overweldigde me. Waar waren de fakkels? Waar was het vuur voor de bewakers van de kasteelpoort? Zelfs de

maan en sterren waren niet te zien. Mijn moeder sleurde me mee en volgde met haar vrije hand de buitenmuur. De staldeuren doemden voor me op. Ze liet me los en haalde haar paard Faladai uit de stal. Vaardig deed ze het dier een hoofdstel om en zette mij hardhandig op de paardenrug. Moesten we Evan niet wakker maken? En de rest? Zonder na te denken ontspande ik mijn benen en ging rechtop zitten om mijn gewicht zo zonder zadel goed te verdelen. Mam sprong achterop en greep de teugels, waardoor ik veilig tussen haar armen zat. Met een subtiele beweging van haar benen spoorde ze de merrie aan, die als een pijl uit een boog wegschoot. Het donker in.

‘Hou je vast!’ riep mam. Dat hoefde ze geen twee keer te zeggen. Mijn vingers groeven zich in Faladais manen. Ik keek op naar mam, die strak voor zich uit staarde. Hoe kon Faladai de weg vinden? In het duister zag ik geen huizen, geen bomen, niets dat ik kon herkennen. De lucht was zwaar en drukte als een deken op me.

Ineens begon het gehuil weer en verschenen er lichtpunten in het donker die steeds groter werden. Waren het fakkels? Vuren?

‘Niet kijken, Airys!’ riep mijn moeder in mijn oor. Natuurlijk keek ik, en mijn adem stakte. De lichtbollen verlichtten de meest monsterlijke creaturen die ik ooit had gezien. Ze hadden klauwen en scherpe, gebroken tanden. Delen van hen leken te veranderen. Hun grimassen deden me huiveren, net als de holle ogen, de botten die uitstaken en de insecten die onder hun huid kropen. Ik zag hoe deze afgrijpselijke schepsels ons naderden in de duisternis – en het erge was, ze zagen mij ook. Ik wilde gillen, maar mijn keel zat dicht. Het koor van gekrijs verzwakte, waardoor ik diverse stemmen kon horen. Mensenstemmen die om genade smeekten, dierenstemmen die jankten in doodsnood en de stemmen van de monsters zelf, die fluisterden in de nacht. De geluiden betoverden me.

‘Kom je met ons spelen?’ zeiden ze. ‘We vlechten gouden ringen in je haren en je mag rijden op de mooiste paarden. Alles wat je wilt zal van jou zijn!’

Het klonk verleidelijk. Alles wat ik wilde? En hadden ze mooiere paarden dan Faladai? Wat zou er gebeuren als ik afstapte? Mijn moeder trok me dichter tegen zich aan en de gedachten vervlogen. Meteen veranderden de stemmen.

'Je bent van ons, voor eeuwig!' brulden ze. 'We rijten jou en je moeder aan stukken. Voeren je je eigen ingewanden zonder dat je sterft. Je kunt niet ontsnappen!' De monsters doken op ons. Ze grepen naar Faladais benen, mijn deken, naar mama's haar. Ik gilde toen iets mijn voet greep en me van de paardenrug af begon te trekken. De sterke arm van mijn moeder trok me terug.

'Laat ons met rust!' schreeuwde ze. Met haar vrije hand maakte ze een teken in de lucht. Een teken van macht. Ze had me erover verteld, maar dit was de eerste keer dat ik haar die zag gebruiken. De monsters sisten en doken weg. We braken door de duisternis heen en voor ons bevond zich een rivier. Was dat de grensrivier tussen Dyfed en Cymbran al? Mam liet Faladai vertragen totdat we een oversteekplaats bereikten. De merrie stapte in het water en druppels spatten omhoog.

Plotseling zakte Faladai door haar benen. Ik vloog van haar rug, belandde in het water en schoot door naar het diepere gedeelte van de rivier. Mijn mond vulde zich met water toen ik kopje onder ging. De kou was verlamdend. Waar was boven? Waar was onder? Ik zwaaide met mijn armen, maar raakte verstrikt in de deken. De stroming trok me onverbiddelijk mee. Lucht! Ik wilde lucht! Ik dacht dat mijn longen gingen klappen toen een arm me greep en me meetrok. Ik plonsde door het wateroppervlak en hapte naar adem. Mama!

'Klem je vast om mijn nek!' riep mam en ik deed wat ze zei. Ze zwom naar de oever en klom op de kant. Ik rolde van haar af en begon water op te hoesten. Mijn ademhaling klonk piepend en mijn keel brandde. Toen ik opkeek, zag ik dat Faladai zich op de oever had gesleept. Ze kwam niet overeind. Nee! Ik kroop naar haar toe. Druppels gleden over haar vacht, haar voorpoten waren opgetrokken, alsof ze nog steeds rende en ze haalde reutelend adem. Het dier had zich volledig uitgeput. Mijn hand ging naar haar prachtige hals om haar te aaien. Ik opende mijn mond om haar lieve woordjes toe te fluisteren en verslikte me. Faladais blik ontmoette de mijne. Ze kreunde nog een keer, voordat haar adem stakte en haar ogen wegdraaiden.

'Sta op, alsjeblieft,' bracht ik met moeite uit. 'Sta op!' Ik schudde haar hoofd, maar er was geen reactie. Ik geloofde het niet. Dit

kon niet waar zijn. Faladai was speciaal, die mocht niet sterven! Ik voelde hoe mam haar armen om me heen sloeg en kon mijn tranen niet meer inhouden. Ze kwamen als een vloedgolf die niet te stoppen leek.

'Ik wil naar huis,' snikte ik, terwijl het snot uit mijn neus droop.

'Ik ook,' fluisterde ze. Zo klemden we onszelf tegen elkaar aan en de zon kwam op. Ik keek over haar schouder en mijn ogen werden groot. De zonnestralen bereikten ons en de rivier, maar niet het land aan de andere oever. Het licht verdween in een trillende, zwarte lucht. Dyfed was volledig opgeslokt door de duisternis.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ik. Mam volgde mijn blik en slaakte een gesmoorde kreet. Het duurde even voordat ze kon spreken.

'Het ziet ernaar uit dat de Andere Wereld ons land heeft ingenomen,' zei ze.

'Maar ik zag oma! Zij komt er ook vandaan!' riep ik. *'Kon zij ze niet tegenhouden?'*

'Er zijn zowel goede als kwade wezens in de Andere Wereld, en ze zijn allemaal grillig. Vergeet dat nooit,' mompelde mam. 'Je grootmoeder heeft me gewaarschuwd... Ik wist niet dat het zo erg zou zijn.'

'Hebben ze iedereen meegenomen?' vroeg ik.

'Alles is weg,' fluisterde ze. Bij die woorden drong het echt tot me door: Niet alleen Faladai was weg, maar ook Evan, Gwen, Maira, ons kasteel Dathyl, mijn bed, mijn vriendinnen, Mar die altijd koekjes voor mij stal. Heel Dyfed was weg, met alle inwoners erbij. Mijn vaders prinsdom, dat ik ooit zou erven. Weg. Ik liet mam los en kroop naar Faladai toe om haar te aaien. Dit was een droom. Een nachtmerrie. Ik lag nog gewoon in mijn eigen bed. Dit was niet waar.

'Kom,' zei mam. Ze probeerde op te staan, maar haar linkerbeen schoot onder haar weg en ze kreunde. Bloed gleed langs haar onderbeen. Vlakbij haar knie zat een flinke jaap. Ze rukte een reep stof van haar jurk en verbond de wond, waarna ze opnieuw opstond. Ik keek naar Faladai. We konden haar toch niet zo achterlaten? Mijn moeder pakte mijn hand en hielp me op mijn voeten. Hinkend ging ze voor. Mijn moeders zwijgen zorgde voor een knoop in mijn maag. Ze wist altijd overal een antwoord op. Als geleerde las ze veel en

ze kende vele talen en tekens. Haar bibliotheek bevatte de meeste boeken en rollen van Dyfed, misschien wel van heel Cymbran. Ze kende tekens van macht. En toch had ze nu niks te zeggen. Alsof ze geen woorden kon vinden voor wat er was gebeurd. Nu pas zag ik de tranen die over haar wangen stroomden. Dat besef voelde als een slag in mijn gezicht. Mijn ouders waren helden. Mijn vader was de Prins van Dyfed en een beroemd krijger, en mijn moeder was de wijste geleerde in heel het land. Haar verdriet vertelde me dat ze net zo machteloos was als ik. Diep vanbinnen begreep ik dat mijn zorgeloze jeugd voorbij was.

Met bonzend hart schrok ik wakker. ‘Mama!’ riep ik. Niemand antwoordde. Mijn ademhaling was jachtig en het duurde even voor ik wist waar ik was. De zon verwarmde mijn gezicht en de pijn schoot in mijn verkleumde ledematen toen ik me bewoog. Vervloekt. Wanneer was ik in het gras gaan liggen en in slaap gevallen? Ik kon het me niet meer herinneren.

Ik schrok op toen ik een zacht ‘oehoe’ naast me hoorde. Verderop zat een kleine, bruine uil op een lage tak, die zijn veren uitschudde. Zijn grote, ronde ogen leken dwars door me heen te kijken. Die was nog laat op. Dat was geen positief voorteken voor vandaag, als ik de praatjes van de dienstmeiden moest geloven.

‘Kssjt, ga weg! Ongeluksbeest!’ zei ik schor. De uil vloog op en verdween tussen de bomen.

Het duurde een paar minuten voordat ik overeind kon komen en het kostte me moeite om me te verplaatsen. Ik keek op en zag dat ik vlak bij de grote weg was. De eerste boeren en handelaren waren al op weg. Misschien kon ik onderweg zelfs iets te eten krijgen. Als het weer goed bleef, zou mijn natte kleding niet lang een probleem vormen.

Op de weg keken enkele reizigers op maar zeiden niets toen ze het modderige blazoen op mijn tuniek zagen. Met een koninklijke boodschapper moest je je niet bemoeien. Ik zuchtte. Ik was te dicht bij Caer Rhoslyn om nog tijd te verspillen en een paard te regelen in een van de nabijgelegen herbergen. Voor boodschappers met een dringende boodschap moest er altijd eentje klaar staan. Al werd er

ook van ons verwacht dat we goed konden doorlopen. In de verte ontwaarde ik de contouren van de hoogste torens van de hoofdstad. Het einde van mijn tocht was in zicht.

Ik bereikte de hoofdstad een paar uur voor zonsondergang. Voor de stadspoort stond een rij mensen die naar binnen wilde. Als boodschapper kreeg ik een snelle doorgang. Eenmaal op het grote plein zag ik dat de marktkramen al opgeruimd waren. Bij de dichtstbijzijnde bakker die nog open was, kocht ik een stuk oud brood. Ik hoopte dat ik bij het avondmaal iets beters kon krijgen.

Het pad helde omhoog en mijn onderbenen protesteerden hevig. Het kasteel van Caer Rhoslyn was op een klif gebouwd en de stad was er door de jaren heen in verschillende ringen tegenaan gegroeid. Diverse wegen leidden naar een beschutte haven in de buurt. Het kasteel zelf was een grijs en robuust bouwsel dat de tand des tijds goed doorstaan had. Ik wenste elke heer die het in zijn hoofd haalde om Caer Rhoslyn te belegeren veel succes. Op de torens wapperden vlaggen met koningin Aranrods wapen: een zwart wiel op verder witte stof. Wanneer reizigers de stad voor het eerst zagen, waren ze altijd enorm onder de indruk. Toch vond ik ons kasteel Dathyl in Dyfed mooier, al was het een stuk kleiner. Generaties terug was het slechts een versterkte boerderij, totdat mijn voorouders er een muur omheen maakten en bijgebouwen lieten maken. Het vormde, vanwege de verschillende bouwstijlen, een divers en rommelig geheel. Mijn prinsdom had erom bekend gestaan dat het grote strijders voortbracht, maar geen grote bouwers. Ik glimlachte en merkte dat de hoop in mijn borst groeide. Misschien zou ik Dyfed na vandaag eindelijk weer zien.

Toen ik eenmaal door de kasteelpoort was, groetten een aantal bedienden me zonder echt van hun werk op te kijken. Ik groette terug. De meesten waren druk bezig met de voorbereidingen voor het avondeten en de nacht. Rentmeester Catrin stond bij de poort naar de stallen, waar ze de stalmeester instructies gaf, en ik vloekte binnensmonds. Ik had gehoopt dat ik me eerst had kunnen oprispen. De vrouw, die meer dan een kop groter was dan ik, draaide zich om, zag me en beende naar me toe.

‘Problemen gehad onderweg?’ vroeg ze koeltjes, terwijl ze me

van top tot teen bekeek. Ik knikte.

‘Waar is je paard?’ vervolgde Catrin.

‘Ik kwam een groep struikrovers tegen,’ legde ik uit. De rentmeester trok een wenkbrauw op.

‘Op de weg van Ystrad? Dat zou je niet verwachten. Je bent je buidel zeker ook kwijt?’ mopperde ze.

‘Nee, die heb ik weten te redden,’ antwoordde ik. Ik stak mijn hand in mijn tuniek en haalde de geldbuidel van het koordje. Meeten begon ze de verschillende munten te tellen. Haar gezicht stond zuinig. Dat was waarschijnlijk de reden dat ze deze positie had: koningin Aranrod stond niet bekend om haar gulheid.

‘Het is dat je geen loon hebt waarop ik dat paard kan inhouden,’ zei ze zuur, waarna ze de buidel wegstopte. ‘Je kunt gaan. Geef je bevindingen straks aan Hare Majesteit door.’ Haar woorden deden me ineenkrimpen en ik probeerde onopvallend naar de personeelsverblijven te lopen.

‘Airys!’ riep een bekende stem en ik draaide me om. Shona liep op me af. De oude vrouw droeg in haar ene hand een waskom en in de andere een aantal kammen en doeken. Ik snelde naar haar toe en nam de kom van haar over.

‘Shona? Waarom draag je zoveel? Kan niemand je helpen?’ zei ik.

‘Ik heb geen zin om twee keer te lopen,’ zei Shona schouderophalend. Met de hand die ze nu vrij had, stopte ze een lok haar onder haar lichtblauwe hoofddoek. Tussen het vele grijs door zag je nog enkele rode haren. In haar jeugd moest dat prachtig zijn geweest.

‘Ach, iedereen heeft het zo druk. En die dienaren kunnen weinig aan. Ze klagen bij het minste of geringste,’ zei ze. Haar scheve glimlach benadrukte de rimpels rond haar ogen en mond. Ze trok haar blauwe jurk iets omhoog om over een drempel te stappen. ‘Hoe gaat het met mijn favoriete boodschapper?’ vervolgde ze. ‘Ik zie dat je weer eens door de modder gerold hebt?’

Ik gromde en wreef over de vele jeukende bultjes op mijn arm. Alsof ik dit voor de lol deed. Misschien moest ik toch maar langs de chirurgijn voor een zalfje. Shona pakte mijn gescheurde mouw en ik stopte in mijn pas.

‘Ik denk dat de haren van vrouwe Nia maar even moeten wachten. Jij hebt mijn vaardigheden meer nodig dan zij,’ zei ze. In haar stem klonk geen oordeel of medelijden, maar wel een vastbeslotenheid die me vertelde dat tegenstribbelen weinig zou uitmaken.

‘Ik wil niet dat vrouwe Nia woest op je wordt,’ zei ik. Nia stond bekend om haar driftbuien, waardoor ze de schrik van de bedienden was. Ze was echter één van de favoriete hofdames van de koningin. Shona rolde geërgerd met haar ogen.

‘Als je zoveel seizoenswisselingen gezien hebt als ik, schrik je niet meer van dat kinderachtige gestampvoet,’ zei ze. ‘Ze weet dat het bij mij geen zin heeft.’ Shona stopte en wreef over haar heup, voordat ze verder liep. Ik kende haar goed genoeg om er niets van te zeggen.

‘Dankjewel,’ zei ik.

Shona klakte met haar tong. ‘Je kunt zo niet voor koningin Aranrod verschijnen,’ zei ze. ‘Als prinses hoor je wat anders te dragen dan dit boodschappersuniform. Of wat daar nu van over is.’

Ik stopte in mijn pas en mijn ogen werden groot.

De oude vrouw dempte haar stem. ‘Jij denkt soms dat iedereen het vergeten is, maar er zijn er genoeg die het zich nog herinneren. Al ben ik denk ik een van de weinigen die de datum niet vergeten is. Je hebt haar zeven jaar gediend en ze moet nu haar belofte nakomen,’ zei ze.

‘Ja, ze moet zich aan haar belofte houden,’ herhaalde ik zwakjes en het zware gevoel in mijn maag groeide. ‘Ik had verwacht blij te zijn,’ vervolgde ik. ‘Hier heb ik al die jaren naartoe gewerkt. Maar...’

‘Je bent doodsbang,’ zei Shona.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik ben bang.’

Shona loodste me mee naar het personeelskwartier. Als oudgediende had ze het privilege van een eigen kamer. De rest van de bedienden sliep of boven de keuken, of in de grote slaapzaal. Eenmaal binnen zette ik de waskom op de eenvoudige houten tafel in de hoek. Naast het bed met stromatras stond nog een stoel en een simpele kast. Verder had Shona overal oude en gebroken kommetjes geplaatst met

gedroogde bloembladeren. Haar kamer rook hierdoor vele malen prettiger dan de slaapzaal. Shona riep iets tegen een jongen die langs haar kamer liep.

‘Ze komen straks met water en schone kleding voor je,’ deelde ze mee.

Dat klonk heerlijk. Ik wilde geen stap meer verzetten. Ik plofte op een kruk neer en strekte mijn benen voor me uit. Ondanks dat ik gewend was om te lopen en te rijden, brandde de onderkant van mijn voeten, om over de rest van mijn spieren maar te zwijgen. Ik gaapte.

‘Weinig geslapen?’ vroeg Shona,

‘Ik kijk uit naar mijn bed,’ gaf ik toe. En dat deed ik echt. Het leek me zo fijn om gewoon op mijn stromatras neer te ploffen en deze dag te vergeten. De struikrovers, maar ook de gebeurtenissen van zeven jaar terug. Misschien kon mijn ontmoeting met koningin Aranrod wel wachten. Waarschijnlijk was ze het volledig vergeten. Een dienstmeisje kwam binnen met water voor de waskom en een kop stevige soep die ik dankbaar naar binnen werkte. Daarna waste ik mezelf. Het lauwwarme water voelde heerlijk op mijn getergde huid. Toen ik klaar was, reikte Shona me een doek aan om me mee af te drogen.

Nee, de confrontatie ontlopen had geen zin. Ik wilde ook niet wachten totdat mijn geluk als boodschapper op was. Met deze baan genoot je een zekere vorm van aanzien, maar je had weinig uitzicht op een lang leven. Voortdurend onderweg zijn brak de meesten uiteindelijk op. Ook was je niet altijd veilig voor de toorn van een boze heer die ontevreden was met je bericht. Als je opgesloten werd, kon je niet rekenen op steun of losgeld. Voor jongere zonen van armere adel was dit werk ideaal. Als ze het lang genoeg uithielden, konden ze een fortuin opbouwen. Voor mij was deze baan de enige mogelijkheid geweest, aangezien elk talent me ontbrak voor werk als hofdame of bediende. Vrouwe Megan had nog steeds een kale plek van die ene keer dat ik haar haren in de fik had gestoken. Daarnaast had ik het idee dat koningin Aranrod had gehoopt dat ik het werk al snel zou opgeven. Veel contact met de andere boodschappers had ik niet. In het kasteel zag ik ze weinig. Ze woonden in eigen huizen in de stad, of bij hun familie. De meesten waren mannen, al was er de

afgelopen jaren nog één andere vrouw geweest.

Sinds mam gestorven was, had ik niemand meer. Ik was al zeven jaar in dienst bij koningin Aranrod. Het was tijd om mijn beloning in ontvangst te nemen.

Shona ging mijn haar te lijf met een kam.

‘Zonde dat je het zo kort houdt,’ mompelde ze en ze pakte een schaar. Vakkundig knipte ze enkele klitten en pieken eruit en werkte de onderkant bij. Het hing nu net over mijn oren. Voor mijn werk was dat een prima lengte. Het zat niet in de weg en soms was het handig om voor een jongen door te kunnen gaan.

‘Ik zal het laten groeien,’ zei ik en Shona bromde tevreden, waarna ze me een schoon onderhemd en een eenvoudige jurk aanreikte. De resten van mijn tuniek, onderhemd en broek gooide ik in de hoek. De schone kleding voelde als een verademing en ik had plots weer meer energie.

‘Denk je dat Aranrod zich aan haar belofte houdt?’ vroeg ik aan Shona, terwijl ik een paar knopen vastmaakte. ‘Ze is en blijft een machtige tovenares. Wie weet heeft ze een manier gevonden om zich niet aan de Tynged te houden.’

‘Misschien wel, misschien niet, dat weet je pas als je het haar vraagt. Hartelijk zal ze niet reageren, dat kun je niet van haar verwachten. Ze is tegen niemand aardig,’ mompelde de oude vrouw en ze trok mijn jurk recht. Even leek ze haar evenwicht te verliezen.

‘Doe je voorzichtig?’ zei ik.

‘Altijd,’ zei Shona. ‘De kraaien zullen nog even moeten wachten voordat ze het vlees van mijn botten kunnen trekken. Wees gerust, die krijgen ooit een taaie maaltijd aan mij, maar nu nog niet.’ Ze lachte en zonder erbij na te denken, kopieerde ik haar grijns.

‘Nou, opschieten. Het avondeten is geweest. Ze kan je nu nog ontvangen,’ zei ze en ze duwde me de gang op. ‘Mocht je trouwens eindelijk eens tijd krijgen voor jongens, kom dan naar Shona!’ riep ze me na. ‘Ik kan je er alles over vertellen!’

Bij die woorden werden mijn wangen warm en ik haastte me door de gang. Had iemand dat gehoord? Eenmaal in de buurt van de grote zaal vertraagde mijn pas. Shona had gelijk: ik was bang. Wat als koningin Aranrod haar magie uit de Andere Wereld op mij zou

